

רב"ט שקורי ישראל

3458011

בן אסתר וצפרייר

נולד ב- 13.10.1962

התגייס לצה"ל בנובמבר 1980

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- 22.1.1982

בתרגיל אוגדתני.

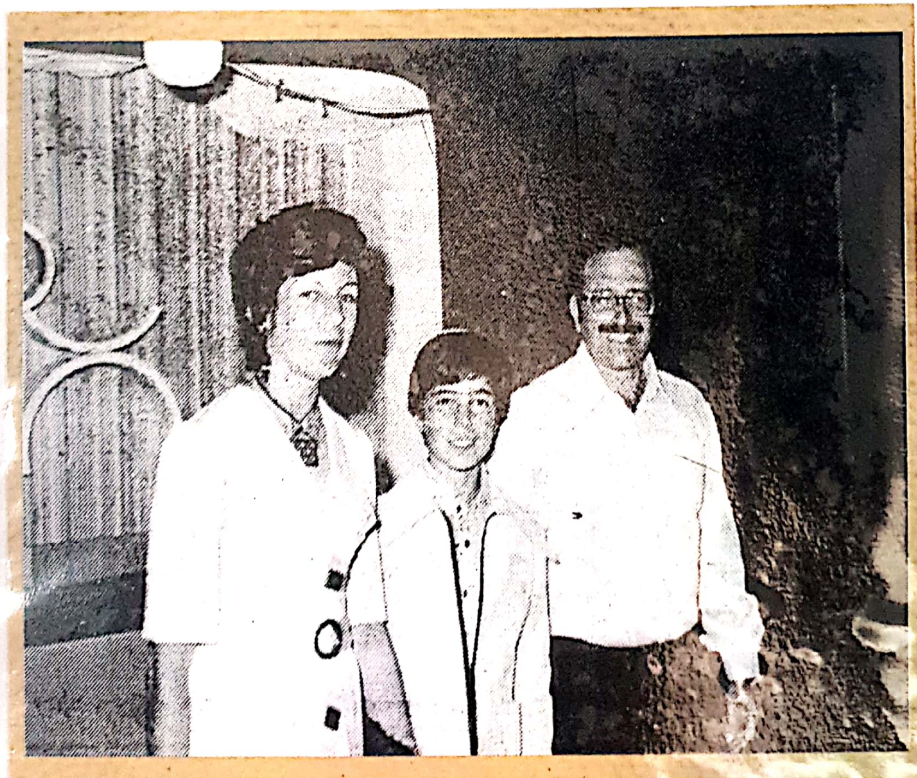

תל יוסיפון ברמת הגולן, עליו נהרג ישראל

תמונות מילדותו של ישראל

1963 - ישראל בן שנה

1975 - בגר המצווה באולמי "הוד" - ברמלה

לא בשבט התשמ"ב
14 בפברואר 1982

משפחת שקורי היקרה,

הנני להודיעכם על העלאתו בדרגה של
יקירכם ח. 3458011 טודאי ישראל שקורי דל,
לדרגת רב"ט מיום 22 בינואר 1982.

בשם המטה הכללי של צבא הגנה
לישראל, הנני מביע את דגשורי
השתתפותנו באכלכם הכבוד.

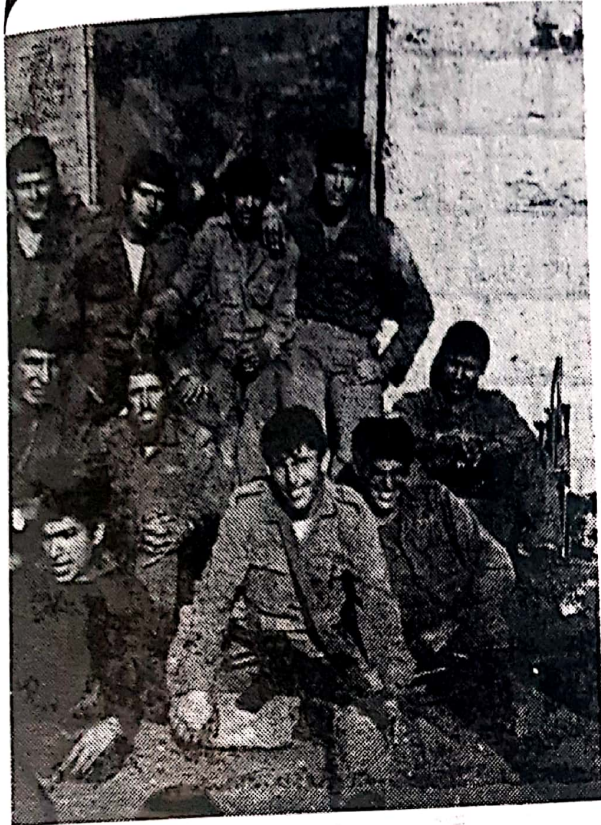
חשה נתיב, אלוף
ראש אגף כוח האדם

תמונות מזמן שרותו הצבאי של ישראל

סחלי חיים / חבר לפלוגה ולמחלקה

חושבני שהייתי הראשון שישראל הכיר מהגדרה. מיד כשהגיע נפגשנו והתחברנו. הוא סיפר על עצמו, על משפחתו וידידיו והיחסים בינו הלכו ונתהדרקו. הקשר בינינו התהדק כחולים באותה פלוגה ובאותה מחלקה (ראף באותו נגמ"ש) בשנסענו יחד וחווינו את אותן החוויות. אני זוכר את הימים של "מצפה-שלגים" שם במרחב ריברנו התוכחנו רבות בעיקר בנושאי ביטול – איך לבשל את הביסה כדי שתזדה חזמה? עם מכסה, בלי מכסה, עם בצל או ללא בצל? ק, אני זוכר שאני וישראל הפסקנו לעשן באותו יום ושבוע לפני האסון גם חזרנו לעשן יחד סיגריה לסיגריה. אני הייתי אחדיו בהתפקדות... עלינו למשאית יחד, שהינו קפה יחד והדלקנו אש, כי הרגליים של ישראל היו רטובות. יחד ישבנו להתייבש כשהתעפת סחב לי את המאיג 3 ק"מ... ביום שישי הלך ממני חבר טוב, עדיין איני מעכל זאת וחושב שלא אעכל לעולם..

שלמה שקד / דברים שנאמרו ליד הקבר הרענן של ישראל ז"ל

אנו משלים את עצמנו, שאם לא תהיה מלחמה ולא מעולות אופה לא ייהישו מאותנו קרבנות יקרים של חיי אדם והנח שופ טסחת המאורות הענומה על מנינו.
אנו מלויים בהרפו האחרונה געה אעיה. שהכרנו איונו למעשה מימיו הראשונים, שגדל בינינו, שניסיונו לעזור בעיאות דמויותו,
הכרנו את ישראל כילת, כנער בבית-החמור היסודי והבטיבת הפונים, ואז שניק מעטות לאתח שעזפ את בתלי מוסדנו, אנו סוגשום איתו כבחור יסון, הגאח במדי צה"ל - מדין - יודע את תקקידו, מודע לאחריות החובצת על שבמו. וסתאום אנו תופסים את השנינוי שחלו, צעורים אלה מופקדין על בטחוננו - עליהם מוקל התקקיד הכבד והאחראי והרי עוד תמול שלשום היו ילדים, ואנו חיינו מופקדים על שלומם.
איך זה טבעי, שפנים ימותו מצעיחותם על מני חוריהם, ועל סן הצעיר והכאם עמוקים שבעתיים.
כל דרכו של ישראל היתה לפניו, הוא אף התחול לעמוד את צעדיו הראשונים בחיים חבוגרים, אין תגומים על אובדנו, משפחה יקרת מי ייתן ויחי לכם הכוח לשאת באסון הגורא שסקד אתכם.
רצוננו, שתדעו, שאנו בות-הספר, שבו התחנך ישראל ז"ל, נשמוד על זכרו היקר, ורואים את עצמנו כחלק מביתו בצער זה.

שלמה שקד
מנחל ביתהספר

בניה"ס האזורי "איילון" בכיתה ז',
ישראל שלישי מימין